

LIBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Cristina Stan
DTP: Simona Rădulescu

November 9, Colleen Hoover
Copyright © 2015 by Colleen Hoover.
Originally published by Atria Books,
an Imprint of Simon & Schuster, LLC.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2024, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-83-9

București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

9 noiembrie / Colleen Hoover ; trad. din lb. engleză de Anca
Irina Ionescu. - București : Epica, 2024
ISBN 978-606-9713-83-9

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

COLLEEN
HOOVER

9 NOIEMBRIE

Traducere din limba engleză și note de
ANCA IRINA IONESCU

EpicLove

Editura Epica, București, 2024

LBRIS

We know
books

Primul 9 noiembrie

Sunt translucid, apos.

În derivă, fără scop.

Ea este ancora care se scufundă în marea mea.

Benton James Kessler

Fallon

Mă întreb ce sunet s-ar auzi dacă aş sparge acest pahar de capul lui.

Este un pahar gros. Capul lui este tare. Aş putea să-i dau o lovitură de toată frumuseţea.

Mă întreb dacă ar sângea. Sunt şerveţele pe masă, dar acestea nu ar putea să absoarbă mult sânge.

— Păi, da. Sunt un pic şocat, dar se mai întâmplă, spune el.

Vocea lui mă face să strâng şi mai tare paharul, care sper că va rămâne în mâna mea şi că nu se va izbi de căpăţâna lui.

— Fallon? Îşi drege el glasul şi încearcă să-şi îndulcească cuvintele, dar acestea tot se năpustesc spre mine ca nişte caţite. Ai de gând să spui ceva?

Înfig paiul în partea adâncită a unui cub de gheaţă, imaginându-mi că e capul lui.

— Ce ar trebui să spun? mormăi eu, semănând mai mult cu un copil răzgâiat decât cu tânăra în vârstă de optsprezece ani care sunt. Vrei să te *feliciti*?

Îmi lipesc spinarea de peretele separeului şi îmi încrucieşez braţele la piept. Mă uit la el şi mă întreb dacă expresia de regret din ochii lui este provocată de faptul că m-a dezamăgit sau dacă pur şi simplu joacă din nou teatru. N-au trecut decât cinci minute de când s-a aşezat şi deja şi-a transformat locul

din separeu în scenă. Iar eu sunt din nou obligată să fiu publicul lui.

Bate darabana cu degetele pe ceașca de cafea și mă privește în tăcere.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Tap-tap-tap.

Își închipuie că până la urmă o să cedez și o să-i spun ce vrea el să audă, dar nu a stat destul de mult în preajma mea în ultimii doi ani, ca să știe că nu mai sunt fata de atunci.

Văzând că refuz să-i accept prestația actoricească, în cele din urmă oftează și își lasă coatele pe masă.

— Ei bine, am crezut că o să te bucuri pentru mine.

Mă forțez să scutur repede din cap.

— *Să mă bucur pentru tine?*

Nu vorbește serios.

Ridică din umeri și un zâmbet îngâmfat se lățește pe chipul lui deja enervant.

— Nu știam că aș putea să devin tată din nou.

Izbucnesc fără să vreau în râs, căci nu-mi vine să cred ce aud.

— Să ejaculezi în vaginul unei fete de 24 de ani nu înseamnă să devii tată, spun eu, oarecum cu amărăciune.

Zâmbetul îngâmfat îi dispare. Se lasă pe spate și își înclină capul într-o parte. Înclinarea capului fusese întotdeauna ticul lui atunci când nu era sigur cum să reacționeze pe ecran. „*Lasă impresia că reflectezi la ceva profund și va fi interpretată aproape ca orice emoție. Tristețe, introspecție, scuze, simpatie.*” Probabil că nu-și amintește că a fost profesorul meu de actorie în cea

mai mare parte a vieții mele, iar această expresie facială a fost una dintre primele pe care mi le-a explicat.

— Nu crezi că am dreptul să mă numesc tată? mă întrebă el, ofensat de răspunsul meu. Atunci ce sunt eu pentru tine?

Mi se pare că întrebarea lui este retorică. Înfing paiul într-o bucățică de gheață din pahar. O trag cu îndemânare prin pai și apoi îi dau drumul în gură. Mușc din ea cu un pocnet zgomotos și nepăsător. Cu siguranță că nu se așteaptă să răspund la această întrebare. El nu a mai fost „tată” din seara în care s-a încheiat cariera mea de actriță, pe când aveam doar șaisprezece ani. Și, dacă este să fiu sinceră cu mine însămi, nu cred că a fost un tată prea bun nici *înainte* de acea seară. Relația dintre noi era mai degrabă cea dintre un profesor de actorie și elevul său.

Își trece o mână prin implanturile scumpe de foliculi de păr, care îi brădează fruntea.

— De ce faci asta?

Este din ce în ce mai agasat de atitudinea mea.

— Încă ești supărată că n-am venit la petrecerea ta de absolvire? Ți-am spus deja, am avut o problemă cu programul.

— Nu, îi răspund pe un ton egal. Nu *te-am invitat* la absolvirea mea.

Se dă înapoi, privindu-mă neîncrezător.

— Și de ce nu?

— Aveam doar patru bilete.

— Și ce dacă? Sunt *tatăl* tău. De ce naiba să nu vrei să mă inviți la absolvirea liceului?

— N-ai fi venit.

— N-ai de unde să știi asta, ripostează el.

— *Nu ai venit.*

Își dă ochii peste cap.

— Bineînțeles că nu, Fallon. N-am fost *invitat*.

Oftez din rărunchi.

— Ești imposibil. Acum înțeleg de ce te-a părăsit mama.

Dă ușor din cap.

— Mama ta m-a părăsit pentru că m-am culcat cu cea mai bună prietenă a ei. Personalitatea mea nu a avut nimic de-a face cu asta.

Nici măcar nu știu ce să răspund la așa ceva. Omul nu are absolut niciun fel de remușcări. Îl urăsc și îl invidiez în același timp. Într-un fel, mi-aș dori să fiu mai mult ca el și mai puțin ca mama. Nu-și dă seama că are numeroase defecte, pe când eu îmi consider neajunsurile punctul central al vieții mele. Defectele mele sunt cele care mă trezesc dimineața și care mă țin trează în fiecare noapte.

— Cine a comandat somon? Întrebă chelnerul.

O sincronizare impecabilă. Ridic mâna, iar el așează farfuria în fața mea. Mi-a trecut și pofta de mâncare, așa că scormonesc cu furculița prin orez.

— Hei, stați puțin!

Mă uit la chelner, dar el nu mi se adresează mie. Se uită cu atenție la tatăl meu.

— Sunteți...

Oh, Doamne! Iar începem.

Ospătarul lovește cu mâna în masă și tresar.

— Dumneavoastră *sunteți!* Sunteți Donovan O'Neil! Ați jucat rolul lui Max Epcott!

Taică-meu ridică modest din umeri, dar știu că nu există modestie la acest om. Chiar dacă nu a mai jucat rolul lui Max Epcott de când serialul și-a încheiat difuzarea, acum zece ani, încă se comportă ca și cum ar fi cel mai grozav show de la televizor. Iar oamenii care îl recunosc reprezintă motivul

pentru care el încă reacționează astfel. Ei se poartă de parcă nu ar mai fi văzut niciodată un actor în carne și oase. Suntem în L.A., pentru Dumnezeu! Aici toți sunt actori!

Nevoia mea de a înjunghia ceva persistă. Îmi înfig furculița în somon, dar chelnerul mă întrerupe ca să mă întrebe dacă vreau să le fac o poză împreună.

Suspin.

Mă ridic cu părere de rău de pe banchetă. Încearcă să-mi dea telefonul ca să fac o poză, dar eu ridic mâna în semn de protest și îl ocolesc.

— Trebuie să merg la toaletă, murmur, îndepărtându-mă de masă. Fă un selfie cu el! Adoră selfie-urile.

Mă grăbesc spre toaletă ca să scap un moment de taică-meu. Nu știu de ce l-am rugat să se întâlnească cu mine azi. S-ar putea să fie pentru că mă mut și nu-l voi mai vedea Dumnezeu știe cât timp, dar asta nu e o scuză suficientă pentru a suporta așa ceva.

Deschid ușa de la prima cabină. O închid în urma mea, scot o husă de protecție din dozator și o pun peste scaunul de toaletă.

Am citit odată un studiu despre bacteriile din toaletele publice. S-a constatat că în prima cabină din fiecare toaletă studiată sunt cele mai puține bacterii. Oamenii presupun că prima cabină este cea mai utilizată, așa că cei mai mulți dintre ei o evită. Nu și eu. Este singura pe care o folosesc. Nu am avut întotdeauna misofobie, dar cele două luni petrecute în spital când aveam șaisprezece ani m-au făcut să devin puțin obsesiv-compulsivă când vine vorba despre igienă.

După ce termin de folosit toaleta, mă spăl pe mâini cel puțin un minut. Le fixez cu privirea, refuzând să mă uit în oglindă. Cu fiecare zi, îmi vine din ce în ce mai ușor să evit

imaginea mea reflectată, dar tot mai prind un crâmpei din ea când mă întind după un prosop de hârtie. Nu contează de câte ori m-am uitat în oglindă, încă nu m-am obișnuit cu ceea ce văd.

Ridic mâna stângă și ating cicatricile care îmi brăzdează partea stângă a feței, coborând pe maxilar și pe gât. Dispar sub gulerul cămășii, dar pe sub haine, cicatricile se întind pe toată partea stângă a trunchiului meu, oprindu-se chiar sub talie. Îmi trec degetele peste zonele care acum par acoperite cu o crustă scorojită. Cicatricile îmi amintesc constant că focul a fost real, nu un coșmar, din care pot să scap cu o ciupitură pe braț.

Am fost bandajată luni întregi după incendiu și n-am putut să-mi ating cea mai mare parte a corpului. Acum arsurile s-au vindecat și am rămas cu cicatricile, pe care mă surprind că le ating obsesiv. Le simt ca o catifea. Ar trebui să fiu la fel de revoltată de senzația lor tactilă cum sunt de aspectul lor. Dar chiar îmi place felul în care le simt. Întotdeauna îmi trec distrată degetele în sus și în jos pe gât sau pe braț, descifrând semnele ca scrisul Braille de pe pielea mea, până când îmi dau seama ce fac și mă opresc. N-ar trebui să mă fascineze nimic la ceea ce mi-a distrus viața, nici măcar senzația de sub vârful degetelor.

Aspectul este însă altceva. Ca și cum fiecare dintre defectele mele ar fi fost acoperit cu luminițe roz și expus în văzul întregii lumi. Nu contează cât de mult încerc să le ascund cu părul și cu hainele, ele sunt acolo. Vor fi mereu acolo. O amintire permanentă a nopții care a distrus cele mai bune părți din mine.

Nu sunt genul de om obsedat de date sau aniversări, dar când m-am trezit azi-dimineață, data de astăzi a fost primul

gând care mi-a venit în minte. Probabil pentru că a fost ultimul gând pe care l-am avut aseară înainte să adorm. Au trecut doi ani de la ziua în care casa lui taică-meu a fost cuprinsă de un incendiu în care era să-mi pierd viața. Poate de aceea am vrut să-mi văd tață azi. Poate că am sperat că își va aminti, că îmi va spune ceva care să mă aline. Știu că și-a cerut destul scuze, dar oare chiar pot să-l iert pentru că a uitat de mine?

Stăteam la el acasă doar o dată pe săptămână, în medie. Dar în acea dimineață îi trimisese un mesaj ca să-l anunț că voi rămâne peste noapte. Deci, ai fi putut crede că atunci când taică-meu își găsește propria casă în flăcări, va veni să mă salveze. Dar nu numai că nu s-a întâmplat așa, a uitat complet că eram acolo. Nimeni nu a știut că era cineva în casă până când nu m-au auzit țipând de la etaj. Știu că se simte foarte vinovat pentru asta. Și-a cerut scuze de fiecare dată când m-a vizitat, săptămâni la rând, în spital, dar scuzele au devenit cu timpul la fel de rare ca vizitele și telefoanele lui. Încă am resentimente, deși mi-aș dori să nu fie așa. Focul a fost un accident. Am supraviețuit. Acestea sunt cele două lucruri pe care încerc să mă concentrez, dar mi-e greu când mă uit în oglindă.

Mă gândesc la asta de fiecare dată când *altcineva* se uită la mine.

Ușa de la baie se deschide și intră o femeie. Se uită la mine, apoi întoarce repede privirea în altă parte și se îndreaptă spre ultima cabină.

Ar fi trebuit s-o alegi pe prima, cucoană!

Mă mai privesc o dată în oglindă. Obișnuiam să port părul până la umeri, cu un breton tăiat inegal, dar l-am lăsat să crească mult în ultimii doi ani. Și nu fără motiv. Îmi trec degetele prin șuvițele lungi și întunecate care îmi acoperă de

obicei cea mai mare parte a obrazului stâng. Trag de mâneca stângă în jos până la încheietura mâinii și apoi îmi ridic gulerul pentru a-mi acoperi cea mai mare parte a gâtului. Așa, cicatricile sunt în mare parte ascunse, iar eu suport să mă privesc în oglindă.

Cândva credeam că sunt drăguță. Dar părul și hainele nu fac decât să mă acopere acum.

Aud cum se trage apa la o toaletă, așa că mă întorc repede și mă îndrept spre ușă, înainte ca femeia să iasă din cabină. De cele mai multe ori, fac tot ce pot pentru a evita oamenii, dar nu pentru că mi-e teamă că se vor holba la cicatricile mele. Îi evit tocmai pentru că nu se holbează. În secunda în care mă observă, oamenii întorc iute privirea în altă parte, pentru că le este frică să nu pară nepoliticoși. Ar fi frumos dacă măcar o dată cineva s-ar uita în ochii mei și mi-ar susține privirea. A trecut foarte mult timp de când nu s-a mai întâmpilat așa ceva. Nu-mi place să recunosc că îmi lipsește atenția de care mă bucuram cândva, dar acesta este adevărul.

Ies din baie și mă întorc spre separeu, dezamăgită să văd ceafa tatălui meu, care stă tot la masă. Speram să fi avut vreo urgență și să fi fost nevoit să plece în timp ce eu eram la toaletă.

E trist că prefer să fiu întâmpinată de un separeu gol decât de propriul tată. Gândul ăsta mă cam întristează, dar brusc atenția îmi este distrasă de tipul din separeul pe lângă care o să trec.

De obicei nu observ oamenii, având în vedere că ei fac tot posibilul ca să evite contactul vizual cu mine. Dar ochii acestui tip sunt pătrunzători și curioși și mă privesc țintă.

Primul meu gând când îl văd este: „*Dacă asta ar fi fost acum doi ani!*”.

Îmi vine deseori în minte acest gând când dau peste băieți de care aș putea să mă simt eventual atrasă. Iar tipul din separeu e cu siguranță drăguț. Nu în stilul tipic de la Hollywood, ca majoritatea băieților care locuiesc în acest oraș. Toți arată la fel, ca și cum ar exista o matriță perfectă pentru un actor de succes și toți ar încerca să se potrivească în ea.

Tipul ăsta este complet opusul lor. Barba lui nerasă nu e o lucrare de artă simetrică. În schimb, parcă este peticită și neuniformă, ca și cum ar fi lucrat până târziu și de fapt nu a avut timp să se bărbierească. Părul lui nu este dat cu gel pentru un aspect dezordonat, de parcă tocmai s-ar fi rostogolit jos din pat. Părul acestui tip chiar este încălțit. Șuvițele de păr de culoarea ciocolatei îi cad pe frunte, iar unele dintre ele sunt răzlețe și sălbatică. E ca și cum s-ar fi trezit târziu pentru o întâlnire și a fost prea grăbit ca să se mai uite în oglindă.

Un astfel de aspect neîngrijit ar trebui să fie respingător, dar tocmai asta mi se pare atât de ciudat. Deși arată ca și cum nu dă doi bani pe aspectul fizic, este unul dintre cei mai atrăgători tipi pe care i-am văzut vreodată.

Așa cred.

Ar putea fi doar un efect secundar al obsesiei mele pentru curățenie. Poate că tânjesc cu disperare după genul de nepăsare pe care o afișează acest băiat, încât confund invidia cu fascinația. De asemenea, s-ar putea să cred că e drăguț pur și simplu pentru că este unul dintre pușinii tipi întâlniți în ultimii doi ani care nu se uită imediat în altă parte în momentul în care ochii mei se întâlnesc cu ai lor.

Oricum, trebuie să trec pe lângă masa lui ca să ajung la separeul meu, aflat în spatele lui și nu mă pot decide dacă vreau să sprintez, ca să-l facă să-și ia ochii de la mine, sau

dacă ar trebui să merg mai încet, ca să-i pot atrage și mai mult atenția.

Se răsuțește când trec pe lângă el, iar privirea lui mă tulbură nespus, dintr-odată. Este prea invazivă. Mi se înroșesc obraji și simt furnicături pe piele, așa că mă uit în jos și îmi las părul să-mi cadă peste față. Îmi trag chiar și o șuviță în gură, ca să-i blochez vederea. Nu știu de ce privirea lui mă face să mă simt stânjenită. Cu doar câteva momente în urmă, mă gândeam cât de mult îmi lipsește faptul că nu sunt privită, dar acum când acest lucru se întâmplă, nu-mi doresc altceva decât să se uite în altă parte.

Chiar înainte să îl depășesc, arunc o căutătură în direcția lui și surprind o urmă de zâmbet.

Probabil că nu mi-a observat cicatricile. Este singurul motiv pentru care un tip ca el mi-ar fi zâmbit.

Of! Mă enervează până și simplul gând. Nu eram genul acesta de fată. Cândva, aveam încredere în mine, însă focul mi-a topit până și ultimul gram de stimă de sine. Am încercat să-mi recapăt încrederea în mine, dar e greu de crezut că cineva m-ar putea găsi vreodată atrăgătoare, când nici măcar eu însămi nu pot să mă privesc în oglindă.

— Asta nu dispare niciodată, spune taică-meu în timp ce mă strecorez la loc în separeu.

Îmi ridic privirea spre el. Aproape că uitasem că este aici.

— Ce nu dispare niciodată?

Flutură furculița spre chelner, care acum se află la casa de marcat.

— Asta, răspunde el. Fanii.

Înfulecă o îmbucătură de mâncare și începe să vorbească cu gura plină:

— Deci despre ce voiai să vorbești cu mine?

— Ce te face să crezi că am vrut să vorbesc cu tine despre ceva în mod special?

El face un gest peste masă.

— Luăm prânzul împreună. Evident că ai ceva să-mi spui.

È trist că relația noastră a ajuns în acest punct. Să știi că o simplă întâlnire la prânz trebuie să însemne mai mult decât frica dorește să-și vadă tatăl.

— Măine mă mut la New York. Ei bine, în seara asta, de fapt. Dar zborul meu este târziu și aterizez în New York abia pe 10.

Își ia șervetul și își înăbușă o tuse cu acesta. Cel puțin, așa cred, că e o tuse. Cu siguranță, vestea asta nu l-a făcut să se îneece cu mâncarea.

— New York? rostește el.

Și apoi... izbucnește în râs. *Râde.* Ca și cum ar fi o glumă că eu să locuiesc în New York. *Stai calmă, Fallon! Taică-tău e un nemernic. Nimic nou.*

— Ce naiba? *De ce?* Ce e la New York? mă asaltează el cu întrebări, în timp ce procesează informațiile. Și te rog să nu-mi spui că ai cunoscut pe cineva online.

Pulsul mi s-a întezit teribil. Nu poate nici măcar să se prefacă puțin că îmi susține o decizie?

— Vreau o schimbare. Mă gândeam să dau o probă pentru un rol pe Broadway.

Când aveam șapte ani, taică-meu m-a dus să văd spectacolul *Cats* pe Broadway. Eram pentru prima dată la New York și a fost una dintre cele mai frumoase călătorii din viața mea. Până în acel moment, mă îndemnase întotdeauna să devin actriță. Dar abia când am văzut acel spectacol live am știut că trebuie să fiu actriță. Nu am avut niciodată șansa de a urma o carieră în teatru, pentru că taică-meu mi-a dictat fiecare pas din

carieră, iar el este pasionat mai degrabă de film. Însă au trecut doi ani de când n-am mai făcut nimic pentru mine însămi. Nu știu dacă chiar voi avea curajul să merg la o probă prea curând, dar să iau hotărârea de a mă muta la New York este una dintre cele mai curajoase decizii pe care le-am luat, de la incendiu încoace.

Tata ia o sorbitură din pahar și, după ce îl pune pe masă, se dezumflă, cu un oftat.

— Fallon, ascultă! spune el. Știi că ți-e dor de actorie, dar nu crezi că e timpul să ieși în considerare alte opțiuni?

În momentul de față, motivele lui mă interesează atât de puțin, încât nici măcar nu mai dau atenție porcăriilor pe care tocmai mi le-a aruncat în față. Toată viața mea, m-a îmboldit să-i calc pe urme. După incendiu, încurajările lui au dispărut cu totul. Nu sunt proastă. Știi că acum consideră că nu mai am ceea ce trebuie pentru a fi actriță. Pe de-o parte, știu că are dreptate. Înfașurarea fizică este foarte importantă la Hollywood.

Tocmai de aceea vreau să mă mut la New York. Dacă vreau să joc din nou, pot să-mi pun speranța doar în teatru.

Mi-aș dori să nu fie atât de transparent. Mama a fost încântată când i-am spus că vreau să mă mut. De când am absolvit liceul și m-am mutat cu Amber, ies rareori din apartament. Mama a fost tristă să afle că mă voi muta departe de ea, dar s-a bucurat pentru că sunt dispusă să-mi iau zborul nu doar din apartamentul meu, ci și din statul California.

Mi-aș fi dorit ca și taică-meu să vadă ce pas uriaș este acesta pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu postul de narator de audiobookuri? întrebă el.

— Lucrez în continuare. Audiobookurile sunt înregistrate în studiouri. Studiouri există și la New York.

Își dă ochii peste cap.

— Din păcate.

— Ce e în neregulă cu asta?

Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

— În afară de faptul că profesia de narator de audiobookuri este considerată haznaua actoriei? Poți mai mult, Fallon. La naiba, înscrie-te la facultate sau ceva de genul ăsta!

Inima mi se strânge. Tocmai când credeam că nu poate fi mai plin de el.

Se oprește din mestecat și se uită direct la mine când își dă scama ce a înșinuat. Se șterge repede la gură cu șervetul și arată cu degetul spre mine.

— Știi că nu asta am vrut să spun, că te-ai limitat la cărți audio. Ceea ce vreau să spun este că îți poți găsi o carieră mai bună, acum că nu mai poți juca în filme. Nu se câștigă suficient cu înregistrarea audiobookurilor. Sau pe Broadway, dacă tot veni vorba.

Rostește „Broadway“ de parcă ar avea otravă în gură.

— Dacă vrei să știi, o mulțime de actori respectabili sunt și naratori de audiobookuri. Și e nevoie să-ți înșir chiar acum nume de actori care sunt cap de afiș pe Broadway? Am toată ziua la dispoziție.

Cedează cu o mișcare din cap, deși știu că nu este de acord cu mine. Se simte prost că a insultat una dintre puținele profesii din domeniul actoriei pe care le pot practica.

Își duce paharul gol de apă la gură și își înclină capul pe spate suficient de mult pentru a sorbi o înghițitură din gheața care se topește.

— Apă! spune el, scuturând paharul în aer până când chelnerul dă din cap și vine să-l umple din nou.